

KIS LAP

BÁL ELŐTT. (Lásd a 78. lapon.)

5. szám. — 1878.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIV. kötet.

épen a tornáczon állt és tanakodott, mihez kezdjen.

— Azt hiszem, tanácsolá Esztiike mamája, hogy először is föl kell kutatni a falut, bejárni minden házat . . . hátha itt lappang valahol?

— Nem hihetem, felelé Falvai ur. Azonban semmit sem akarok elmulasztani; kísértjük meg ezt is. (Folyt. köv.)

BORISKA FÁZIK.

GYERMEKEM angyalom
 Én kicsi galambom,
 Jaj de csak piroska
 Az orrod, Boriska!
 Mi lelt? Mi baj van itt?
 Kicsiny kövér kezéd
 Kövérke ujjaid
 Szinte megmeredtek.
 Hamar fujjunk bele!
 Édes anyád lehe,
 Kebele
 Melege
 Megenyhit. Hiszen te
 Vagy az ő szívének
 Legédesebb gyermeke!

REGÉK A GÖRÖG ŐS-KORBÓL.

(Vege.)

III.

Daedalus és Ikarus.

BBAN az időben, midőn a mese szerint még istenek éltek a földön, midőn a mostani Görögország a világ egyik leghatalmasabb állama volt, akkoriban élt Görögországban egy nagyon híres építő mester: Daedalus. Neje már meghalt volt, s így szabad idejét leginkább egyetlen fia, a kis Ikarus tanításával töltötte. De ez csak nagyon ritkán történt, mert Daedalus, mint híres építőmestert: királyok, fejedelmek hívták magukhoz, hogy építse palotáikat.

A kis Ikarus gyakran sirva kérte atyját, vinné el egyszer őt is magával, de e kérését Daedalus sohasem teljesítette; hanem midőn utazásából hazatért, mindig hozott Ikarus számára valamit, majd egy csigát, majd egy fényes tengeri kagylót, aminek Ikarus mindig nagyon örült.

Történt egyszer, hogy Minos, Kréta sziget hatalmas királya elhatározta, hogy egy olyan épületet építtet, melynek párja az egész világon ne legyen; és ennek fölépítéséhez a híres Daedalus-t hívta meg.

Sokáig habozott Daedalus, míg végre elhatározta hogy elmegy Kréta szigetére; és mivel az nagyon messze, a tengereen túl van, s nem tudja, meddig marad ott: tehát fiát Ikarust és elvitte magával.

Leírhatlan volt a kis Ikarus öröme, midőn atyja tudtára adta, hogy őt is magával viszi a nagy utra. Tapsolt kis kezével, futott rögtön kis pajtásaihoz elmondani a nagy újságot, s mindeniknek

igért valamit a zásából ho

Másn dalus és Ik felé. A kis rusnak, ki sohasem tengert, elég nézn löja. Mert a látha feltünezeteket b ta; majd a földelzeter kosott; m árbozczok szott, m hajó b vizsgálta, pedig a korlátra maszkodv kig nézte körül u tengeri kat. A h nagyon szerették okos, ug goncz fi s öröme letek seire, me szüntele tromolta Hossz zás utá rencsese

ígért valami szép dolgot, a mit majd utazásából hozni fog nekik.

Másnap, szép verőfényes napon, Daedalus és Ikarus utra keltek egy hajón Kréta

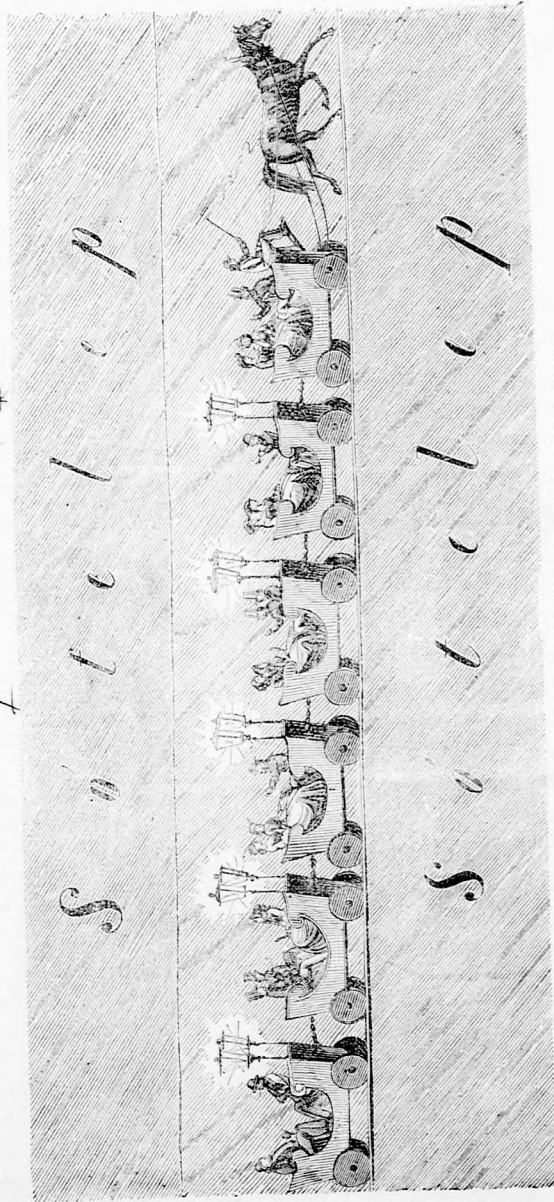
felé. A kis Ikarusnak, ki még sohasem látott tengert, volt elég nézni valója. Mert majd a láthatáron feltűnedező szigeteket bámulta; majd a hajó fődélzetén futkosott; majd az árboczokra mászott, majd a hajó belsejét vizsgálta, vagy pedig a hajókorlátra támaszkodva, órákig nézte a hajó körül uszkáló tengeri halakat. A hajósok nagyon megszerették az okos, ügyes, virgongecz fiúcskát, s örömet feleltek kérdéseire, melyekkel szüntelen ostromolta őket.

Hosszu utazás után szerencsésen meg-

érkeztek Kréta szigetére. A király nagy kitüntetéssel fogadta a híres építő mestert, s azt mondta, hogy minden készen van, ami az építéshez szükséges, akár holnap

hozzá foghat a dologhoz; aztán tömérdek kincset ígért Daedalusnak, ha az épületet kedvére készíti el.

Daedalus tehát hozzá fogott az építéshez. Legelőször is egy óriási barlangot szemelt ki, melyet több ezer ember segítségével megnagyobbított. Aztán tetején egy nagy nyilást csinált, hogy a barlang meg legyen világítva. A barlang bejáratára egy roppantkaput helyezett, úgy, hogy ha bezárták, a barlangból senki sem mehetett ki, még az a nyíl is, melyen a ság b... szű

LÁTOGATÁS A SÓBÁNYÁBAN. (Lásd a 75. lapon.)

gasan volt. Így előkészítve a barlangot, épített benne egy roppant palotát, több ezer szobával, kerttel, udvarokkal, folyosókkal, ligetekkel: mely szobák, kertek, udvarok stb. mind oly egyformák, oly egyenlők, hasonlók voltak, hogy azokat senki sem tudta egymástól megkülönböztetni; senki sem tudta bennök a járást, csupán csak Daedalus.

Midőn mindez készen volt, a barlang egyetlen, roppant erős ajtaját becsukta egy óriási kulccsal s a kulcsot elvitte Minos királyhoz, jelentve neki, hogy munkájával készen van.

Minos király, ki az épületet még nem látta, nagyon kíváncsi volt Daedalus művére s ezért egy napon kiment oda fő embereivel együtt, Daedalus vezetése mellett. Daedalus kinyitotta a kaput, melyen mindnyájan beléptek. A király, a mint főembereivel a barlangba lépett, mintegy elbűvölten megállott.

Ott emelkedett az óriási palota, melynek egy része a föld alá volt építve. Körülötto patakoktól átfolyt szebbnél-szebb ligetek, melyeknek fái ezer meg ezer különféle madár röpkedett. Daedalus megmagyarázta aztán, hogy ez épületből senki sem jut ki, ha egyszer belépett. Minos király kétkedett az építő szavain, de az kérte, hogy győződjék meg maga a valóságról. Beléptek tehát a palotába s Daedalus átengedte a vezetést a királynak. Beléptek egy terembe, ismét a másikba, és így tovább s a kijárást végül sem találták meg. Végre hosszas keresés után egy folyosóra érnek, melynek végén egy kapunál voltak. A király így szólt Daedalusnak:

— Hát nem lehet kijutni a barlangból? hisz ime itt van a kapu!

Daedalus mosolyogva nyitotta ki a kaput, s a belépő király rémkiáltással tántorodott vissza. A kapun túl üreg volt, melyből nem volt semmi kijárás, a küszöb mögött pedig rögtön több száz ölnyi mély gödör. Azért ijedt meg a király, mert majd a gödörbe esett, a mint szelesen az üregbe lépett. A királynak most Daedalus ezt mondta:

— Száz ilyen kapuja van e barlangnak; meglehet, hogy mindenikre rá találsz, de a valódi kaput nem találod meg soha. És ha az előbb látott kapun át a mély verembe szerencsésen lejut is valaki, nem szabadul meg, mert ez a gödör a palota alsó termeibe vezet, e termek pedig éppen olyanok, mint ezek itt, melyek közül még csak tizenötöt néztünk végig, és még sem tudsz kitalálni, ha én ki nem vezetlek.

A király csodálkozva hallgatta e szavakat, mert ő valóban azt hitte, hogy megtalálta a kijáratot, pedig e kapu csak a palota belsejében volt azért, hogy még növelje a kijutás nehézségét; aztán bámulva mondta a király: »Hisz ez valóságos labyrinth« s e név aztán rajta is maradt a palotán. Még most is úgy hívják: »Labyrinth« (utvesztő) az olyan épületet, melyekből a járatlan ember nem egykönnyen talál ki.

Minos királyt, midőn Daedalus kivette őket, meglegedését nyilvánította, egyszersmind tömérdek kincset ajándékozva Daedalusnak, kijelentette, hogy neki most örökre Kréta szigetén kell maradnia; mert ő, a király, nem akarja, hogy Daedalus másnak is építsen egy ily épületet,

mint a labyrinth. Ki is küldött rögtön embereket minden kikötőbe, s azok tudtára adták minden hajósnak, hogy az, a ki Daedaluszt föl merné venni hajójára, rögtön halállal bünhődne. Midőn ezt Daedalus megtudta, arra kérte Minost, hogy ha már nem bocsátja hazájába, legalább engedje meg neki, hogy a labyrinthban lakhassék. Ezt örömet megengedte a király, a labyrinthba becsukta Daedaluszt fiával Ikarussal együtt és most már azt gondolta, hogy azok onnan ki nem szabadulnak soha. De csalódott. —

A becsukott ajtót kulcs nélkül Daedalus sem tudta ugyan kinyitni s kötél nélkül ő sem tudott a felső nyíláson át kijutni; de ő nem is próbálta ezt, mert neki egészen más forgott eszében. A király elzárta ugyan tőle a szárazföldi és tengeri utat, de nem zárhatta el tőle a szabad levegőt.

A lángeszű Daedales elhatározta ugyanis, hogy ha a király nem akarja elbocsátani, majd talál ő módot a szökésre. E végből pedig szárnyakat fog magának csinálni. De hogyan? Miből? Daedalus erre is tudott módot. A barlangban ugyanis elég madár volt, ezeknek elhullott tollaiból kezdte a szárnyakat csinálni.

Összeszedte e tollakat, az erdőkben vad mézet talált, abból viaszot sajtolt, a tollakat aztán összekötözte, s a közöket viaszokkal töltötte ki. A kis Ikarus gyermekes örömmel segített atyjának e munkánál, s nem is sejtette, mily veszélyes dolgon töri atyja a fejét.

Végre elkészültek a szárnyak. Daedalus felkötötte a nagyobbik párt s próbálta, vajjon megfelelnek e céljoknak. A

próba kitünően sikerült. Alig mozgatta a szárnyakat, már könnyeden fölemelkedett a földről, fel a levegőbe, ott repkedett a palota felett, aztán leereszkedett.

A kis Ikarus, ki ijedten látta atyját fölrepülni, mert azt gondolta, hogy őt itt fogja hagyni, most rimánkodva kérte Daedaluszt, hadd próbálja ő is meg az ő szárnyait. Daedalus felkötötte tehát s tanácsokat is adott neki, hogyan kell azokkal bánni, kivált arra figyelmeztette, hogy ne szeleskedjék, mert könnyen baj érheti; aztán mindketten felröpültek, könnyen mint a madár, föl a szabad levegőbe.

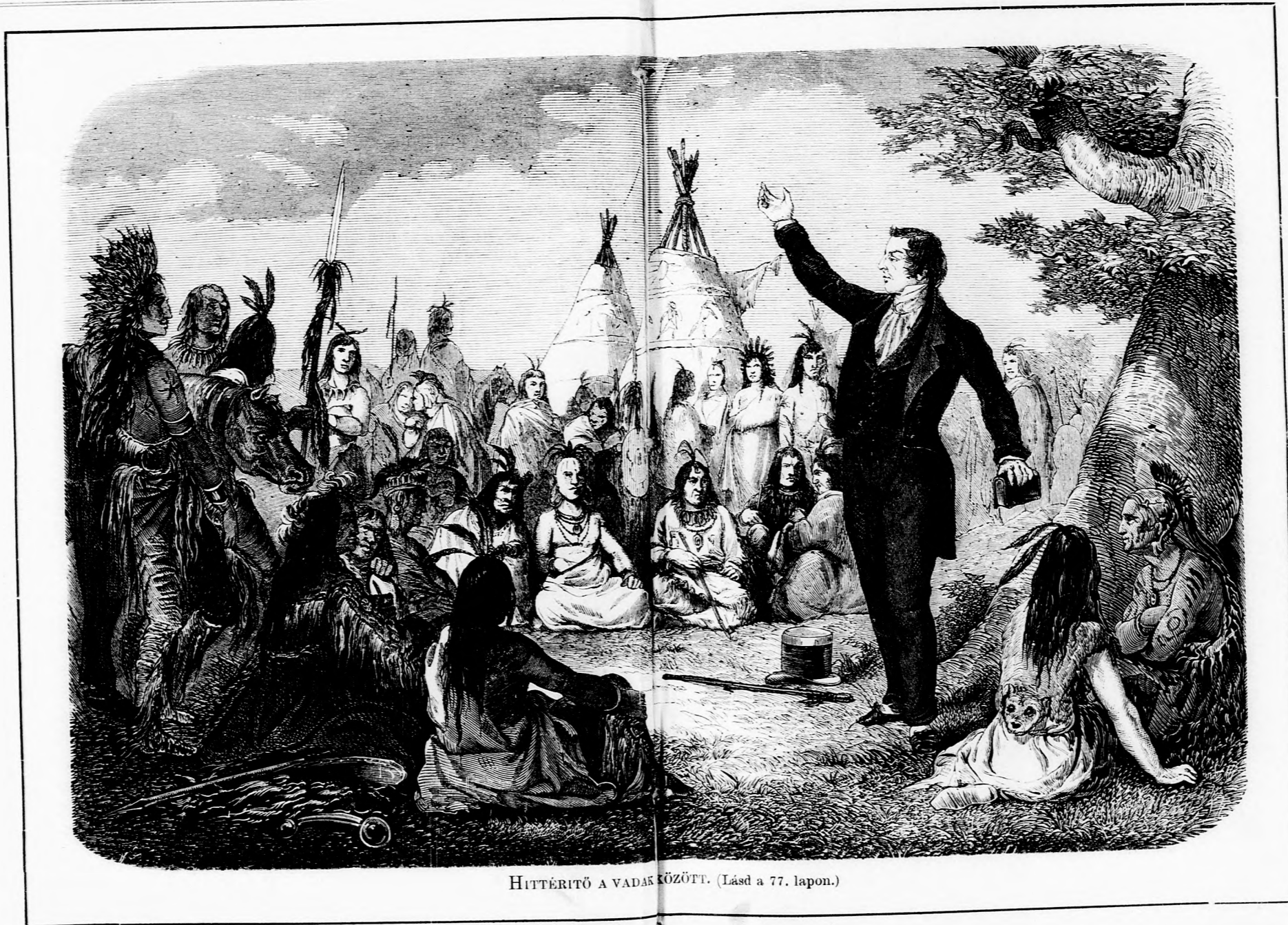
Most már volt szárnyuk, kiröpülhettek volna a barlang felső nyílásán; de Daedalus azonban még két-három hétig ott akart maradni, hogy kellően begyakorolhassák magukat. Eledelek volt elég, mert a barlangban madarak, a keresztül folyó patakokban halak éltek, s így nem kellett az éhenhalástól félniök. Ott maradtak tehát s gyakorolták magukat a repülésben.

Kivált Ikarusnak volt nagy az öröme. Majd a fák tetején állva lebegtette szárnyait; majd versenyt röpült a madarakkal s elhagyta azokat; majd a víz felületén röpült, végig mint a fecske.

Végre eljött az elutazás ideje. Daedalus megölelte fiát, s ilyen tanácsokat adott neki:

— Vigyázz, fiam, mert veszélyes az ut, a melyre indulunk. Ne szeleskedjél, mert könnyen elvesztheted életedet is. Ha majd a tenger fölött repülünk, ne röpülj szerfelett magasan, mert ott felolvad a tollakat összetartó viasz a nap hevétől, s

(Folytatása a 74. lapon.)

HITTÉRITŐ A VADAK KÖZÖTT. (Lásd a 77. lapon.)

(Folytatás a 71. laphoz.)

te a tengerbe zuhansz; *) de viszont ne is creszkedjél nagyon le a tengerszinéhez, mert ott szárnyaid megnedvesedvén, nehezek lennének, úgy hogy nem bírnád azokat mozgatni, s a tengerbe vesznél. Csak maradj mindig szorosan hátam megett, így szerencsésen megszabadulunk. És most az istennek nevében előre!

Még egyszer megvizsgálta Ikarus szárnyait, aztán fölemelkedtek s könnyen, mint a nyíl, röpültek ki a barlang felső nyílásán.

Reggel már közel voltak a tengerhez. Az emberek a kik látták őket, isteneknek képzeltek őket, s félelemmel borultak arczra. A repülő Daedalus aggályosan hátra-hátra nézett Ikarusra, de ez erőteljesen, s vigan mozgatta szárnyait. Mikor a tenger fölé értek még gyakrabban nézett hátra Daedalus, de midőn látta, hogy Ikarus szorosan nyomában röpül, ritkábban, ritkábban tette, végre egészen felhagyott a hátra nézegetéssel. Jó két órát röpült már a nélkül, hogy hátra pillantott volna, amint egyszer megfordulva, sehol sem látja Ikarust!

Ijedten kiáltozta nevét, fölrepült magasra, majd a víz színéig s kereste elve-

*) A régiek azt hitték, hogy minél feljebb emelkedik valaki, annál jobban égeti a nap; pedig épen ellenkezőleg van a dolog, amint tán ti is tudjátok. Minél feljebb megy ugyanis, annál ritkább levegőre talál, mely ennélfogva nem is oly meleg, mint az alantabb fekvő, sűrűbb levegő. Hogy minél feljebb megyünk, annál hidegebb a levegő, mutatja azon körülmény, hogy a nagyon magas hegyek tetején a legnagyobb melegben sem olvad el a hó, míg ha fent melegebb volna, annak kellene először elolvadnia.

szett fiát az alsó és felső légrétegekben. Végre egy a tengerből alig kilátszó kis sziget mellett tollakat látott uszni a víz színén. Nyilsebesen röpült oda, s fájó szívvel győződött meg hogy e tollak a fia szárnyából valók. Végre föltalálta Ikarus holttestét, amint szétroncsolt szárnyaival ott feküdt a parton.

Ikarus ugyanis a repülés alatt elfeledte atyja böles tanácsait; midőn a napot maga fölött látta, éretlen ésszel mindig följebb és följebb emelkedett. Nem érezte a nap égető hevét, nem vette észre, hogy a viaszok eloldva nagy cseppekben hull a tengerbe. Csak midőn lassan-lassan mindig lejjebb sülyedt, akkor érezte s tudta meg a veszély nagyságát. Rémülve kiabált atyja után, de ez azt hívén, hogy fia utána repül, hátra sem nézett és már messze elől járt, így tehát nem hallhatta fiát, nem hallotta annak segélykiáltását.

Ikarus végre széthullt szárnyakkal lezuhant a tengerbe, hol menthetlenül megfult. A víz a kis sziget parjára vetette holttestét, a hol Daedalus végre megtalálta.

Daedalus sirva borult a holttestre, s jajgatva beszélt hozzá, mért nem hallgatott tanácsaira; aztán saját magát vádolta és kárhoztatta, hogy szárnyakat csinálni jutott eszébe.

Végre, midőn fájdalma lecsillapodott, eltemette fia drága holttestét a kis szigeten zöld, árnyas fák alá; s vérző szívvel röpült tovább távol hazája felé.

LÁTOGAT

Hogyan jobb a... vagy els... rosan eldönt... akik inkább n... az egészen söt... pászabban elké... nincs benne. A... nek, mindenn... kinese van az... sok sóbányája... tok, ásvány és... akár az arany... a sós források... erednek, hogy... sós vízből hos... de ez költsé... jövedelmező... lyekből a söt... követ, lehet v...

A mi sz... bányákban na... nagy sóbányá... maros megyé... több vidékén... hogy akár ide... belőle s nem... fogynak.

A só ren... fekszik együt... földnyi távol... egész hegylá... bányászok, n... a föld alá e... zsányi darab... kősót, melyb... hogy mikor... ságu barlang... támadnak ut... desen nem i... p. o. arany-, e... szük alacson... állanak; a... nagy földala...

LÁTOGATÁS A SÓBÁNYÁBAN.

(Képpel az 69. lapon.)

Hogy jobb az étel — egészen sótlanul-e, vagy elsózva? nem merném hamarosan eldönteni, de talán többen akadnánk, akik inkább megennők az igen sós, mint az egészen sótlan ételt, mert a legpompásabban elkészített étel is izetlen, ha só nincs benne. A só tehát minden embernek, mindennap szükséges és így nagy kincse van az olyan országnak, melynek sok sóbányája van. Mert a só, mint tudjátok, ásvány és a föld mélyében rejlik, mint akár az arany, ezüst és más drága érc; a sós források és a tenger sós vize abból erednek, hogy felolvadt só van bennök. A sós vízből hosszú főzéssel lehet sót kapni, de ez költséges, fárasszó és nem is olyan jövedelmező, mint ha vannak bányák, melyekből a sót nagy darabokban, mint a követ, lehet vágni és fölhozni

A mi szép magyar hazánk ilyen sóbányákban nagyon gazdag. Sok és igen nagy sóbányáink vannak, különösen Marmaros megyében, aztán pedig Erdélynek több vidékén, honnan annyi sót kapunk, hogy akár idegen népeknek is eladhatunk belőle s nem kell félni, hogy valaha kifogyunk.

A só rendszeren igen nagy tömegekben fekszik együtt a föld mélyén, sokszor mértöldnyi távolságra nyulik el úgy, hogy az egész hegláncz alja csupa tiszta só. A bányászok, miután mély aknákat vágtak a föld alá egészen a só-telepig, itt mázsányi darabokban törik ki a szép tiszta kósót, melyből egy-egy helyen annyi van, hogy mikor mind kivágták, óriási nagyságu barlangok, valóságos nagy termek támadnak utána. Ezért a sóbányák rendszeren nem is olyanok, mint a másfajta, p. o. arany-, ezüst- vagy vasbányák, melyek szűk alacsony, veszedelmes tornáczokból állanak; a sóbányák többnyire tágas, nagy földalatti üregek, melyekben száz

meg száz ember kényelmesen dolgozhat. Egyik üreget a másikkal kisebb nyílások, folyósók kötik össze és némely sóbányában órákig lehet járni, míg valamennyi nagy termet, tornáczát bejárjuk.

A kivágott sót kis kocsikon tolják ki és föl a napvilágra, e kis kocsik számára pedig valóságos kis vasutat készítenek. A részint sóból részint másféle kövekből álló hegy mélyébe keskeny tornáczot vágnak, mely lassanként ereszkedik mindig mélyebbre, jobbra-balra kanyarog, míg leér oda, ahol a sót vágják; itt a kocsikat telerakják s vagy lovakkal huzatják föl, vagy ha a folyosó alacsony, emberek tolják.

Ha látogatók érkeznek, kik meg akarják nézni a bányát, kis kocsikba ülnek s aztán utaznak vaspályán, mélyen a föld alatt lámpásfénynél, mely csillogva verődik vissza a sima sófalakról.

AZ ETNA TÜZHÁNYÓ HEGY.

(Képpel a 80. lapon.)

Ami világrészünkön, Európában, három nevezetesebb tüzhányó hegy van. Az egyik a Hekla, messze északon Izland szigetén emelkedik, hova csak igen kevés kíváncsi tudós tesz nagy ritkán kirándulást; a másik kettő ellenben közel van, a szomszéd Olaszországban, hová mai nap már könnyű szerrel utazhatni.

Az Olaszországban levő tüzokádó hegyek egyikéről, a Vezuvról, mely Nápoly városa közelében emelkedik, már többször szóltam; most a másikat mutatom be, az Etnát, mely valamennyi között a legnagyobb és leghatalmasabb.

Az Etna Olaszország legdélibb részén, Szicília szigetén, szorosán a tenger partja mellett emelkedik, még pedig rendkívüli magasságba, mert csuca 10,000 lábnál magasabb és örök hóval van borítva. E hó közül tódul elő a sűrű füst-felhő a hegy torkából, néha pedig tűz és

láva, nagy földrengések kíséretében s nem ritkán szörnyű vést is okozva meszsze környéken.

Mikor az Etna csöndes és nem háborog, akkor a leggyönyörűbb látványt nyújtja a hegy tövében, Catania és Taormina városokban lévő nézőknek. A ropant hegy majdnem közvetlenül a sítenger partján kezd emelkedni s alján gyönyörű szőlők, narancs- és olajfa-ligetek borítják, melyek örökké zöldek, mert itt soha sincs tél, nincs se hó, se fagy s az emberek a hideget, csak hiréből ismerik, vagy pedig abból, ha az Etna csucsára fölmásznak, mert mint már tudjátok, a magasban a levegő mindinkább hidegebb s ezért marad meg a hó még forró nyár közepén is a magas hegycsucsokon. Az Etna tetejére nem könnyű feladat fölkapaszkodni, mert közepétől fogva a csucsig meredek, sima láva, majd pedig hó födi; de azért sok bátor utazó rászánja magát és meg nem bánja, mert onnan a magasból nagyszerű kilátás nyílik az egész szigetre és messze a végtelen tengerre.

A tölesér, melyből az Etna a tüzet és olvadt lávát ontja, nem nagy, alig 8—10 öl széles, de azért e kis nyílásból szörnyű veszedelmet tud ám ontani. Legborzasztóbb kitérése volt ezelőtt kétszáz esztendővel 1669-ben amikor két héten át ömlött a hegy torkából a láva, még pedig oly rettentő tömegben, hogy a környéken 14 várost és falut elpusztított sok mértföldnyi messzeségben. Még ma is láthatni, merre folyt akkor a hatalmas, izzó lávafolyam.

Azóta is sokszor kitért az Etna s gyakran okoz földrengéseket, melyek romba döntik a körülete levő városokat és falvakat. De a lakosok azért mégis csak ott maradnak és építenek új házakat, új városokat, még pedig épen a lávából, mely ha kihül és megkeményedik, igen jó építő anyagot szolgáltat.

N É M A V Á R.

— Mese. —

QLYAN kettő
Mint ez a két kis fecsegő,
Ilonka és öcsse Dezső —
Nem akadt tán
Két vármegyének határán.
Otthon, utczán, iskolába'
Mindig járt a kettő szája.
Papa, mama s a vén bátya
Mind intették, de hiába.
Csak fecsegtek, csak csacsogtak.
Szó hegyébe sok szót raktak . . .

Egyszer, mikor a nap szépen
Tündökölt a magas égen,
Sétálni elindulának;
A patakhöz eljutának,
És hallgatva
Hogy a habja
Csak úgy csacsog
Mint ők magok,
Össze nézték és kaczagtak:
»Ejnye, milyen csacska patak!«

S aztán mentek, mendegéltek
Mig egy nagy erdőbe értek.
Uram fia!
Ott mi láttak?

Nini, mi a?
Fényes tüzek, f
— Milyen csod
Hullámnának i
Arany lángban
Ilon, Dezső esa
El annyira, hog
Azalatt,
Egyszerre csak
Összenéztek m
Egymástól meg
Hogyan értsék
Azaz: tudakol
Ha szegények
A beszédet
El nem felejtet

Egy nagy h
A szobába bel
A kulcs-lyukon
(Hogy hát val
Kik is élnek,
Hát mit láttak
Csak azt tud
Összenéztek m

NÉHÁNY
európa
egy részét is
a nagy teng
föld és van
merjük az e
két sarkvid
a rettenetes
se vizen ner

Hogy
világrészek
ujkorban f
már bizony
részek ped
oda érkez
laktak ott

Nini, mi a?
 Fényes tüzek, fehér fátylak,
 — Milyen csoda —
 Hullámnak ide-oda.
 Arany lángban állnak a fák —
 Non, Dezső csak csodálják,
 El annyira, hogy a szavok
 Azalatt,
 Egyszerre csak megakadt.
 Összenéztek megint s magok
 Egymástól megtudakolják
 Hogyan értsék ezt a csodát?
 Azaz: tudakolták volna,
 Ha szegények
 A beszédet
 El nem felejtették volna.

Egy nagy házat vettek észre.
 A szobába bele nézve
 A kulcs-lyukon —
 (Hogy hát valljon
 Kik is élnek, laknak itten?)
 Hát mit láttak ottan, mit nem?
 Csak azt tudom, hogy ijedten
 Összenéztek megintelen.

Tudni illik azt látták ott,
 Hogy egy fura forgó tánczot
 Négy kicsi leányka járt ott.

(Vége következik.)

HITTÉRITŐ A VADAK KÖZÖTT.

(Képpel a 72—73. lapokon.)

NÉHÁNY száz esztendővel ezelőtt az európai mivelt népek a földnek csak egy részét ismerték, nem is sejtették, hogy a nagy tengereken túl is van még szárazföld és van ember. De most mi már ismerjük az egész földgömböt, csak épen a két sarkvidéket nem, hová az örökös tél, a rettenetes jéghegyek miatt se szárazon, se vizen nem lehet behatolni.

Hogy Amerikát és Ausztráliát új világrészeknek nevezzük, mert csak az újkorban fedezték föl bátor hajósok, azt már bizonyosan olvastátok. Ezen új világrészek pedig, mikor az európai hajósok oda érkeztek, nem voltak ám néptelenek; laktak ott különböző népek, némelyek

egészen vad állapotban, de némelyek már kissé miveltbb helyzetben s ezeknek voltak városaik, szép házaik is.

E népek azóta nagyobbbrészt elpusztultak, kivesztek, mert folyton hadakoztak az európaiak ellen, kik oda mentek meglepedni.

Észak-Amerikában ezen ősi lakosokból már csak néhány százezer él még a nagy erdők közepette, az ugynevezett rezesbőrű indiánok. Három száz esztendő óta érintkeznek a mivelt nyugati népekkel, szomszédságukban laknak: de semmikép nem akarnak mivelődni s most is úgy élnek jóformán vad állapotban, mint őseik ötszáz évvel ezelőtt. Vadászatból élnek,

gyarló sátrokban laknak, melyeket vándorlásukban könnyen magukkal vihetnek egyik helyről a másikra s még Istenről és vallásról is alig-alig van fogalmuk.

E vad törzsek megtérítésén fáradoznak a bátor, ajtatos hittérítők, kik a legnagyobb veszélyekkel dacolva, az indiánusok közé mennek és ott hirdetik az igaz vallást, magyarázzák a Szentírást. Nehéz föladat ám ez! Mindenekelőtt jól meg kell tanulni a vadak nyelvét, azután pedig óvatosan és mégis meggyőzően magyarázni nekik a vallást. Ha épen jó kedvükben vannak a vad főnökök, türelmesen meghallgatják a »fehér embert«, de sokszor megesik, hogy a derék férfit megtámadják és meg is ölik, mert ellenségüknek gondolnak minden fehér bőrű embert.

Sok helyen már szép sikerrel működtek a hittérítők, megtanítottak egyes vad törzseket a vallásosságra s ezzel egyszersmind arra is, hogy egy helyen állandóan megtelepedjenek, szorgalmas, becsületes munka után éljenek és így épen olyan ügyes jóra való, mivel emberek legyenek, mint a fehér bőrűek, kiktől az indiánusok eddig annyira félték.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIV. köt. 2-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Adél.“

Helyesen fejtették meg: Majláth Gusztáv, Földesi Dóra és Klára, Body Irma, Menczel Szeréna, Király Kálmán, Pécsy Angyalka és Irma, Steiner Paula és Ede, Szentirmay Béla, Popper Zsiga, Kerekes Gyula, Schwarcz Zsigmond, Fraenkl Mariska és Józsika, Scheidl Károly, Rust Oszkár, Kohn Sándor és Ali, Szöke Erzsike, Tar Klementin, Boleman Árpád, Rexa Artur, Szulyovszky Adrienne, Ebeczky Róza, Nagy Matild, Balázs Elemér, Richter Józsa, Záhorszky Irén, Pláviics Zoltán, Toldy Eliza, Görgey Ala, Hochmann Jakab.

BÁLELŐTT.

(Képpel a czimlapon.)

GSAKHOGY megjöttél már, mamám!
Oly nehezen vártalak!

Mindjárt eléd szaladtam ám
Amidőn megláttalak.
Minden készen van a bálra,
Csak a keztyű van még hátra.

Hanem édes, várok vele,
Mig a kocsiiban leszek.
Engedd, hadd szedhessem tele
Addig éhes begyemet.
Mert hisz tudom kedves mamám:
A vacsora későn van ám!

Pompás ez a diós torta! —
S most hegyébe friss vizet!
Rendbe van mind? A esokorka,
És az egész toilette?
Egyet fordulok, kerülök
S aztán a bálba repülök.

Pompás multság lesz biz a!
S mennyivel találkozom!
Ott lesz Tilda, Sándor, Giza!
Mind jó barát és rokon.
Jót nevetünk, ugrálgatunk
Éjfélig elmulatgatunk.

Hóbor Kálmán, Rosenbaum Lola, Kumer Béla, Nánásy Ödön, Nobl Sándor, Balogh Ilona, Zinzenheim Ilona és Teréz.

*

A »Kis Lap« XIII. köt. 24. és 26. számában közölt rejtvények megfejtését utólag beküldték: Goics Amadil, Thomka Pál, Kumer Béla, Magyar Jenő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA

a jövő számban fog megjelenni. Addig is fogadjatok köszönetemet a számos és meleg üdvözlétért, melyben az új év alkalmából tőletek részestültem, s mely újabb jele volt ragaszkodástoknak Forgó bácsi iránt.

Szövege: a »Kis Lap«
Vidáman

Si - ko
Si - ko

Gi - zi
van - nak

Há - tul
Ez itt

sza - lad
sza - lad

I - ri
Mok - ri

meg
ő

A

A

SZÁNKÖZÁS.

Szövege: a »Kis Lap«-ból.

Dallama: Kohányi bácsitól.

Vidáman

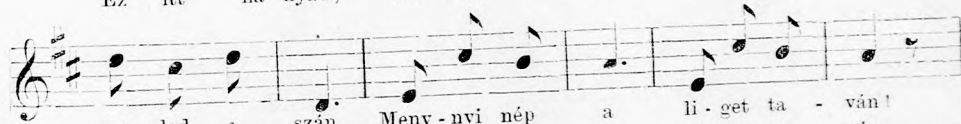
Si - kos a jég, sza - lad a szán, Me - le - gen ülsz
Si - kos a jég, sza - lad a szán, E - ze - ren is

Gi - zi ba - bám! E - löl Fe - ri gyor - san húz - za,
van - nak ta - lán! Az ü - gyet - len bu - kik sor - ra.

Há - tul Ka - ri tol - ja esűsz - va. Si - kos a jég.
Ez itt ha nyatt, az meg or - ra. Si - kos a jég.

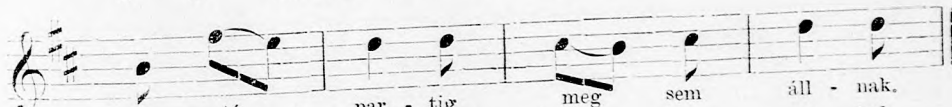
sza - lad a szán, Meny - nyi nép a li - get ta - ván!
sza - lad a szán, A tü - kör - nek szé - lin, hosz - szán.

I - rin - gál nak, kor - cso - lyáz - nak, A tó - par - tig
Mok - ri ku - tya el nem ma - rad, A szán mel - lett

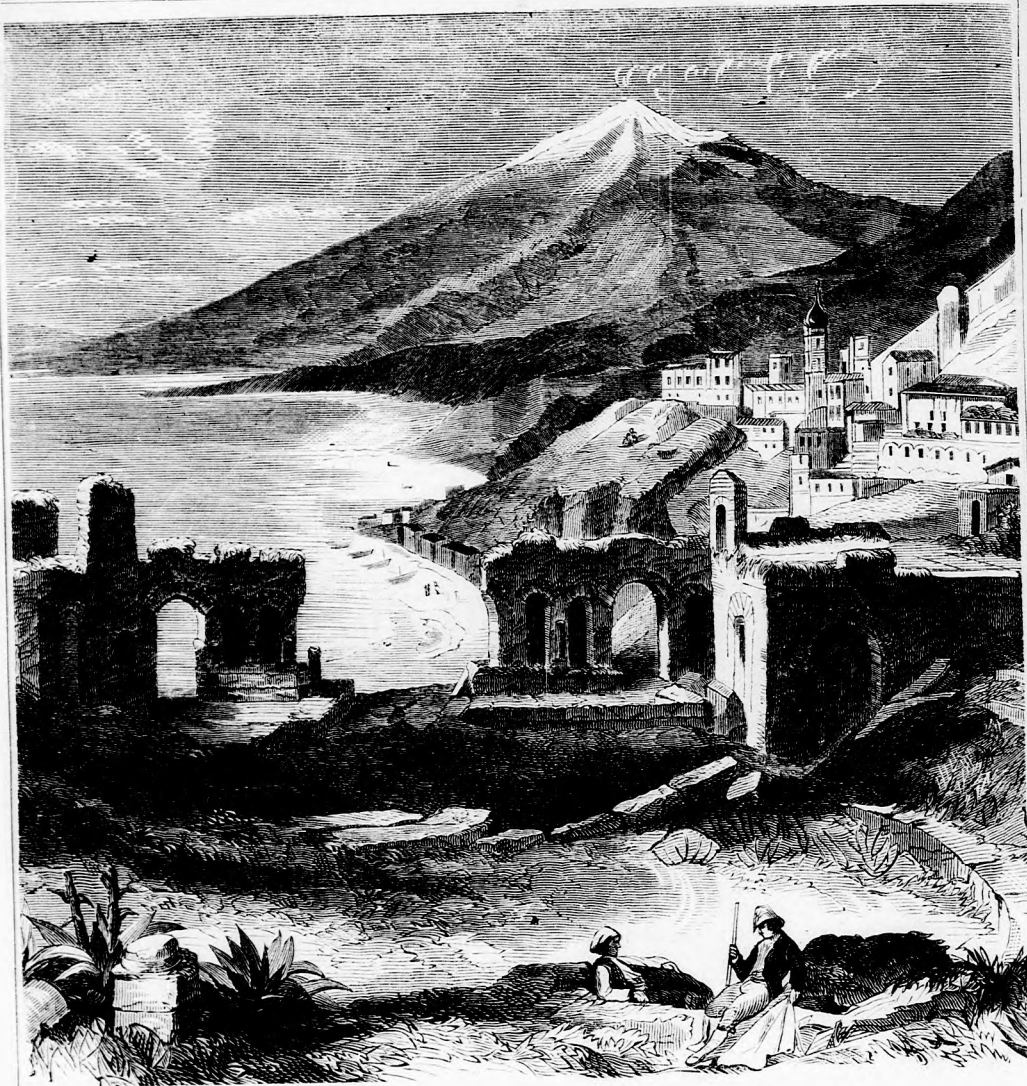

meg sem áll - nak. I - rin - gál - nak, kor - cso - lyáz - nak.
ő is sza - lad. Mok - ri ku - tya el nem ma - rad,

A tó - par - tig meg sem áll - nak.
A szán mel - lett ő is sza - lad.

Sikos a jég, szalad a szán,
Ezüst szakál rezeg a fán.
Mari néni a szán megett
Mint a könnyű fecske lebeg.

Az ETNA TÜZHÁNYÓ. (Lásd a 75. lapon.)

Kis értesítő.

A szenvedő török sebesültek számára a »KIS LAP« olvasói közül ujában Viczmándy Olga, Szlávny Irma és Révay István küldöttek be egy-egy nagy csomag tépést, melyet rendeltetése helyére eljuttattam.

A szenvedők nevében köszönet a nemes szívű adományért!

Forgó bácsi.

Felirés szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-nivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.